

யுத்த உளவியலும், புலித் தலமையின் படுகொலை சார்ந்த உளவியலும், பலரை திகிலடையவைத்துள்ளது. செய்வதறியாது திணற வைத்துள்ளது. கண்மீபித்தனமான உணர்ச்சியின் எல்லையில் பலர். அடுத்து என்ன என்ற களேவியை எழுப்புகின்றனர். வகேமான மாற்றங்கள் பற்றி, கூட்டிப்பிச்சுவா மனநிலையில்; சிலர் மிதக்கின்றனர்.

வறே சிலர் இனி என்ன 'உங்கடா' புலிப்பாசிசம் முபிந்துவிட்டதே, நீங்கள் இனி என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள் என்று தம் பாசிச சிந்தனை செயல்முறையில் நின்று சீண்டுகின்றனர். தாங்கள் ஏன் தோற்றமோ என்று, குற்றத்தைப் பட்டம் நேர்மையாக இதைத் திரும்பிப் பார்க்கக்கூட அவர்கள் தயாராகவில்லை. தாம் அல்லாத புறநிலைக் காரணங்களை காட்ட முன்கின்றனர் (தனிக்கட்டுரையாக அதைப் பார்ப்போம்)

வறே சிலர், பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு என்ன செய்வது என்கின்றனர். அதற்கு உதவுவதே உடனடிக் கடமை என்கின்றனர். பரேனவாத வதமைமுகாமில் சித்திரவதை செய்யப்படும் உயிர்கள் பற்றி, திடீர் கரிசனை கொள்கின்றனர். இப்படி எம்மைச் சுற்றி பற்பல முகங்கள்.

ஐயோ ஐயோஐயோ? ஐயோ ஐயோஐயோ

மக்களுக்காக நாங்கள் கடந்தகாலத்தில் எதைச் செய்து வந்தோமோ, அதையே தொடர வேண்டும்; நாங்கள் புலி மற்றும் அரசு பாசிசத்தை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டம்,

